

"נקמת הגבול"

(פרשה עקובת דם מהזוי חיינו היום-יומי)

לשכנע את עורכו לשלחו לממלכת הירדן.

צ'רלי, חבר באגודת ידידי המזרח התיכון הידועה כפרו-ערבית, ידע ערבית ומעט עברית, מצוייד בהמלצות אישים רמי מעלה ידידי הערבים בארה"ב הגיע לירדן ואחרי הרפתקות "רומנטיות" בנוסח הלבנט, (חבלין המחבר ל"רומן מודרני"...) בקשיש וחשדות, הצליח להגיע לטול-כרם ר' למצוא את ידידו הערבי אבוג'זמעה שהביאו במגע עם "הלודמים".

התקופה — ערב תקרית קיבייה, והתקרית ותוצאותיה מהווים את סיום הספר.

העתונאי צ'רלי הצליח לרכוש לו אימונים של הלוחמים, לאחר שהוכיח את ידידותו מחדש בכתיבת מאמר בעתונו המתאר את מצבם המעורר תהלה של פליטי א"י השוכנים במדינותיהם בקרבת הגבול, והמדבר בגנות היהודים האשמים בסבלם.

צ'רלי מסתפח ל"קרב" לילה אחד לקבוצה בת שלשה אנשים, שנסתיימה ב"מעשה גבורה" — רצח בכוונה תחילה של אשה ו-2 ילדים, שישנו את שנתם השלווה בבית קיצוני ביישוב בשטח ישראל. בעיצומה של פעולה זו הדל יתוש האכזבה מכרסם בלבו של צ'רלי. היתכן רצח שפל כזה בדם קר, מה כאן הגבורה?!

אך האכזבה המכרעת באה לו לי צ'רלי כשעמד על הפחדנות הערבית למרות תרועות הקרב שלהם, לעמוד (סוף בעמוד 6 טור 8).

ספרות מלחמת השדרור שלנו היא עשירה לצדי לעומת זאת "המלחמה הקטנה" שבאה לאחריה, פרשת הסתננות בגבולות העקובה מדם, המפילה בתוכנו את קרבנותיה כמעט יום ויום טרם מצאה לה גואלים ספירותיים. זהרי והסתננות הרצחנית השפלה, מצד אחד, ועמידתם העקשנית המפוארת של ישובי הספר שלנו על זקניהם וצעיריהם חיהם וסבלם, ומעל לכל מעללי הגבורה של היל הספר ומשטרת הגבולות, מצד שני — הם נושאים עשירים, שאפשר לשאוב מהם מלוא הפונים, מבלי שיהא צורך אפילו להפעיל את הדמיון, כדי להגישם לקורא בלבוש ספרותי.

והנה הנסיון הראשון בתיאור ספירותי מעין זה הגיש לנו הסופר חיים מאור (*).

המחבר מטפל בספרו רק בקטע אחד מפרשה זו — ההתכתשות בגבול ישראל-ירדן באיזור המשולש, ובצד הירדני בלבד. הוא מוסר תמונת הרצח הסאדיסטי באפלת הלילה של שליחי הלגיון והמשמר הלאומי, כלפי נשים וילדים שלווים וחסרי מגן, מצד אחד, והפתדנות הארנבתית לקרבות גלויים מצד שני.

מעשה בעתונאי אמריקאני צ'ארלי פוסטר, כתב ה"דיילי ניוס", שהצליח

(* "נקמת הגבול", רומן מאת חיים מאור, הוצאת ספרי זהב, ת"א — תשט"ז.

נקמת הגבול

(סוף מעמוד 5)

בקרוב גלוי עם היהודים הערבים סיפוח זהו לפעולה גדולה; כה יהרגו יהודים רבים, דווקא בליל התקפת יהודים על הכפר קיבייה ששימש בסיס ל"לוחמים". הערבים בהדרכת הלגיונר, תכננו פשיטה נועזת בלב הישוב הישראלי, אך בחוך כדי כוננותם לצאת לפעולה הופתעו ע"י היהודים והגבורים "הכתרברבים" ונשק רב בידיהם נפיצו לכל הרוחות, בנטשם את נשי הכפר, ילדיהם ורכושיהם הפקר. היהודים שהשתלסו על הכפר היסלו את הלוחמים. ידידיו של צ'רלי נהרגו והוא עצמו ניצל רק בדרך נס. כאן עמד צ'רלי גב על גלגל הרצח של הבריון כלפיו עצמו, בחשדם בו שהוא מרגל יהודי והוא שמסר ליהודים על חבנית ההתקפה. כשנקלע שוב לבין הבורחים ניצל מועם ההמונים רק ע"י שוטרים שהעבירוהו לכלא. וגם בו טעם מעט מ"תרבות" הירדנים, שזממו להוציאו להורג, אחרי שעינניהו קשות והפרייהו "להודות", אילולא התערבות הגרירות האמריקאנית.

כך הכיר צ'רלי את מהותה של מלחמת הנקם הערבית, שאיננה אלא רצח שפלו שוד והגס ותעמולת ידי מנהיגים הכושלים.

הטיפול נקרא בענין, ללא כל יומרה ספרותית, טגנונו — ריפורטאג'ה עתונאית רגילה, ודומה שהמהבר בנה את העלייה מקטעי ידיעות וריפורטאג'ה שנתפרסמו בעתונים שהתאימה, קישרם היפרם לספר.

יש בו גם קטעים מיותרים בהחלט. הקורא מתקשה להבין מה הניע את המדבר, להתחיל את ספרו באיזה תרמית של 10 אלפים דולאר, וחששותיו של צ'רלי, שמא עוקבים אחריו בירדן. ענין שאינו מתבהר גם בהמשך הטיפול ובסופו.